

ÖKEN— KURIREN

FN-bat 72M

Utgivare: STABSREDAKTÖREN

nr: 44 den 14/3

78/79

FORCE COMMANDER TACKAR

Force Commander Rais Abin har per telegram tackat bataljonschef Göran Wetterlundh för de arrangemang som vidtagits inför hans inspektion i måndags. FC bad särskilt att hans tack skulle vidarebefordras till alla med vilka han sammanträffade, något som Ö-K gärna gör. Samtidigt får det bli en liten engelsk läsövning:

"Many thanks for arrangement made for my inspection. Grateful if you would pass on my appreciation to all company commanders and men whom I met. I had a very informative visit and am fully satisfied with Swedbatt's dedicated contribution to UNEF".

KOM HEM SOM GLOBETROTTERS!

Resedetaljen uppmanar: Höj din blick över bardiskens horisont och kom tillbaka till Sverige som en globetrotter. Det finns fortfarande många platser kvar till Stora Egypten-resan den 21-29 april. Det finns också anledning påminna om Kairo Weekend nr 4 och 5 den 27-30 april resp 4-7/5.

HUR BIDRAR SVERIGE TILL FREDEN?

"Hur ska vårt försvar bidra till fred?" Det är titeln på en ny broschyr som kan beställas från Försvarsstabens informationsavdelning, fack, 100 45 Stockholm. Innehåll i stort: Försvaret idag - några utgångsvärden samt ÖB:s pers aktivplanering.

"SOLDATPROVET DET BÄSTA SOM HÄNT ARMÉN"

Debatten i Ö-K lyser i alla fall inte helt med sin frånvaro. Med anledning av en tidigare insändare, som ifrågasatte värdet av tremilamarschen har redaktionen fått följande inlägg från Börje Sandgren, chef för 2.kompaniet. Vi tackar så mycket för det.

"Detta utbildningsår har det sk Soldatprovet införts som obligatoriskt prov inom den svenska armén. Provet genomförs i grupp och omfattar fotmarsch 30 km, alt skidmarsch 40 km med inlagd orientering och skjutning.

Under senare år har konstaterats hur vår förmåga att under en längre tid utstå påfrestning har avtagit. Förmågan att ta sig fram till fots, gående, håller helt på att dö ut. Många är utan tvekan vältränade och klarar lätt både tre och 10km, men vad vi inte klarar är att med utrustning förflytta oss till fots under en längre tid. Detta beror ej på bristande vilja eller dålig kondition. Huvudorsaken är bristande uthållighet och svaga fötter. Vi vårdar inte våra fötter (är övertygad om att kvinnorna sköter fotvården mycket bättre) och dessutom är vi inte vana vid att utsätta kroppen för påfrestning under lång tid. (Vi springer däremot våra 15-30 minuter, max kanske en timme.)

Avsikten med provet är således:

- 1) Träna förmågan att utstå fysisk påfrestning under längre tid (sex-sju timmar) samt att därefter vara stridsduglig.
- 2) Lära soldaten att sköta och vårda fötterna samt
- 3) Vidmakthålla förmågan i orientering och skjutning.

I oktober förra året genomförde jag detta prov med 600 vpl och 100 befäl. Soldaterna och truppbefälet klarade provet ganska bra därför att de hade förberett sig. Övrigt befäl trodde att det bara var att ställa ut skorna och gå. Men det visade sig att trots vilja och god kondition klarade de ej provet utan omfattande problem (trasiga fötter).

Det är en väsentlig skillnad mellan att springa utan utrustning och att gå med utrustning. Förberedelser inför provet måste omfatta marschträning och fotvård. Under genomförandet skall många dryck- och även matkontroller finnas. Möjlighet skall även finnas att träffa sjukvårdskunnig personal och att svalka fötterna. All tävlingshets skall motarbetas. Att springa 30 km på 4-5 timmar men ej sedan vara användbar pga trasiga fötter är tjänstefel. Gruppen som tar det lugnt, klarar tiden och efteråt är användbara för nya uppgifter skall premieras. Chefer skall ingripa när någon pga slöhet eller okunnighet inte inser detta. Jag anser att "Soldatprovet" är ett av de bästa som införts i svenska armén. (Dess upphovsman är icke helt okände Per-Erik Ritzén.)

Beträffande dess berättigande i FN-tjänst anser jag följande: Det är för mig självklart att tillvarata varje möjlighet att vidareutbilda och göra mitt förband så bra som möjligt dels för att lösa den uppgift vi har men även för att kunna möta en eventuellt ny uppgift. Vidare anser jag det vara min skyldighet gentemot skattebetalarna hemma att utnyttja varje möjlighet att öka våra förbands krigsanvändbarhet, dvs höja var och ens förmåga att lösa sin krigsuppgift. Ett led i detta är SOLDATPROVET.

Väl förberedda klarar alla vi i FN-bat 72 M av detta utan skador."

Tack för ordet och -LYCKA TILL!

DET SÄJS...

... att posten i Baluza har stor brist på svenska växelmynt. Alla som har sådana är välkomna till posten och växla dom. Till normal kurs dock.

... att om man kör för fort i BZ och blir främtagen sitt driver's permit av en vaken MP, så kan det räcka med ett enda telefonsamtal för att få det tillbaka. Det gäller bara att veta till vem man ska ringa!

... att generallöjtnanten Ensio Siilasvuo fick hälsa på president Jimmy Carter när denna anlände till Ben Gurion-flygplatsen i lördags kväll.

... att denne tidnings redaktör inte fick göra det, fast han också fanns på plats.

... att Stefan Odestedt på stabsplutonen med sin äntligen ankomna kortvägssändare häromdan fick kontakt med en svensk station. Vem döljde sej bakom denna om inte - Stig "Fasta Radion" Björkman. Som förstas hälsade till alla sina vänner här nere.

... att DO Gert Lindau och Håkan Wengström på stabsplutonen häromdagen blev beordrade att åka per bil ut och söka efter en bortkommen dromedar. Dom tog uppdraget på allvar och körde totalt 40 mil i BZ - men nån dromedar hittade dom inte.

CARTERS MEDLARRESA ETT MISSLYCKANDE?

Det var en trött, fårad, och till synes något besviken Jimmy Carter, vilken som den förste amerikanske presidenten genom tiderna talade i Knesset på måndagen. Det kunde Ö-K:s redaktör själv konstatera på plats bland världspressens representanter, särskilt inbjudna gäster och israeliska politiker.

I sitt 22 minuter långa tal, som han till skillnad från premiärminister Menachen Begin, fick hålla ostörd, betonade president Carter vid ett par tillfällen att två nationers folk nu är redo för fred, men att samma nationers ledare ännu ej är tillräckligt redo för fred för att våga ta en chans. Carter konstaterade också att med eller utan ett fredsavtal, så kommer USA alltid att stå på Israels sida.

Det var ett välformulerat tal som president Carter höll till Knessets medlemmar, men inte gav det åhörarna någon uppfattning om den nya förhandlingsomgången hade fört Egypten och Israel närmare ett fredsavtal.

Premiärminister Begin anförande gav inte heller några ledtrådar om vad de senaste diskussionerna hade utmynnat i. Han blev ständigt avbruten av Knesset-medlemmar av annan uppfattning än han själv. Särskilt högljudda var Geula Cohen, representerande Herut (det största av de fem partier som ingår i unionen Likud), Moshe Shamir, partiet La'am i samma koalition samt Tawfik Toubi och Meir Wilner, Demokratiska fronten.

Begin hann inte mer än fem meningar förrän Moshe Shamir brakade lös med den första i en lång rad av brutala avbrytanden: "Sadat vill inte ha någon fred. Han lurar hela världen och det vet du. Säg sanningen!"

Begin hann med ytterligare två meningar innan Geula Cohen's röst hördes; jag vill inte att ni ska fortsätta att tala så här. Gå i stället och besök det fängelse, där ni till president Carters ära har satt in vårt lands bästa ungdomar. (Honsyftade av allt att döma på de Gush Emunim-medlemmar som arresterades under lördags- och söndags kvällens demonstrationer i Jerusalem.)

Begin vände sig efter det Cohenska påhoppet till president Carter och sa leende: "Herr president, ni har just bevittnat ett par exempel på en väl fungerande demokrati."

Herr presidenten log tillbaka.

Det finns ingen anledning att gå närmare in på de tal och de intermezzon som utspelade sig i Knesset denna dag. De har redan utförligt refererats i israeliska och internationella massmedia. (Den som är intresserad kan, om han vänder sig till redaktionen, få en utskrift av de båda talen.)

På Jerusalem Theater, en kombinerad biograf/teater, hade det upprättats ett presscenter där massmediafolk från hela världen hade sitt högkvarter under Jerusalem-besöket. De genomgående ganska negativa rapporter som kablades ut därifrån byggde mest på spekulationer eftersom det inte fanns några officiella kommentarer. Men de visade sig senare vara ganska välgrundade då den israeliska regeringens presschef Dan Pattir höll presskonferens. Han medgav att förhandlingsomgången hade till vissa delar medfört "avsevärda framgångar". De kvarstående problemen är dock: de israeliska kraven på exklusiv rätt till egyptisk olja samt att fullständiga diplomatiska förbindelser ska upprättas innan israelerna genomfört fullständig reträtt från Sinai liksom Gazafrågans lösning, det torde det inte råda någon tvekan om.

Jody Powell, Vita Husets talesman, höll en improviserad presskonferens på Hilton Hotel. Där avslöjades det att president Carter möjligen skulle göra en mellanlandning i Kairo vid påföljande dags hemresa.

President Carter avslutade mycket riktigt sin medlarresa i Mellanöstern med en mellanlandning i Kairo där han sammanträffade med president Sadat. Carter sa att USA hade lagt fram ett förslag på hur de återstående svårigheterna skulle kunna lösas. President Sadat hade sagt ja och premiärminister Begin hade lovat honom att de också skulle diskutera förslaget.

Avslutningsvis kan konstateras att mycket mer än förhoppningar tycks inte förhandlingarna ha gett mellan USA, Egypten och Israel. Många politiska bedömare i såväl USA, Israel som Egypten har uttryckt sin besvikelse över resultatet av missionen. Frågan är om inte president Carter själv hört till de mest besvikna. Hans insatser under denna resa mycket väl kan komma att påverka möjligheterna till omval nästa år. Han hade knappast räknat med att komma så tomhänt som han gjorde.

Eller var han inte tomhänt? Det kommer snart att visa sig.